

У вінок Василю Чебанику

Едуард Овчаренко 12.08.2023

У Музеї книги і друкарства України, у Києві, Україні та за її межами цього дня відбувалася велика подія — 90 років від дня народження Василя Чебаника.

**Батько абетки
широї мови України**
90-річчя Василя Чебаника

5 серпня 2023 о 15⁰⁰ Музей книги і друкарства України.
Київ, вул. Лаврська 9, корп. 9, 10

ОРГАНІЗАТОРИ ПОДІЇ:

#infoBARTА ГРОМАДСЬКА ІНІЦІАТИВА
МУЗЕЙ КНИГИ І ДРУКАРСТВА УКРАЇНИ
Печерська РДА в м. Києві
Публічна бібліотека ім. Лесі Українки
НСХУ
UA Heritage, платформа об'єднаних митців

Василь Якович не лише знаний художник. Він відомий як класик української графіки. У Музеї книги і друкарства зберігаються оригінали його робіт, подаровані автором. В останні десятиріччя митець відомий як борець за українську мову, за право української мови мати своє зображення, мати свою візуальність. Над абетковою графікою, яку назвав «Рутенія», він працює вже більше п'ятдесяти років. Привітати маестро з ювілеєм до музею завітали численні шанувальники його творчості.

— Сьогодні ми знаходимося на знаковій події для української державності, української ідентичності, — наголосила популяризаторка творчості Василя Чебаника **Анжеліка Корнієнко**. — Особисто для мене Василь Якович — людина-легенда, яка протягом 52 років бореться за відновлення головного символу України — національної абетки «Рутенія». Кожна держава поряд з прапором і гербом повинна мати свою національну абетку. Її має Грузинська держава, Китай, Ізраїль, а Україна не має. На жаль, українська цивілізація, котра дала цивілізаційний розвиток всьому світові, не має свого зображення. Наша слов'янська мова зображується неслов'янським шрифтом. Цим питанням займається Василь Якович після зустрічі з ректором Лейпцизького університету у 1972 році. На сьогодні його абетка вже має понад 60 шрифтів.

— На офісі Президента України, Верховній Раді до цих пір написи російським шрифтом, — зазначив лавреат Шевченківської премії, заслужений діяч мистецтв України **Василь Чебаник**. — Нам треба повернути свою абетку, яка старша за всі європейські шрифти. А той шрифт, яким накрили Україну, це символ імперії. Ми повинні повернути державі обличчя, яке не схоже на цей імперським символ. Тоді наша мова стане самостійною. Вірю, що прийде той час, коли світ побачить, що ми інша держава, так як Естонія, Литва чи Польща. Якщо це дійде до людей, які приймають рішення, матимемо новий державний символ.

— Ювілей Василя Чебаника — це день подяки Богу за те, що дарував нам таку людину. Подяки за той неоціненний внесок, який Василь Якович зробив для України. Це день подяки за роботу над нашою українською ідентичністю, — підкреслила директорка Публічної бібліотеки імені Лесі Українки **Ольга Романюк**. (Після її виступу демонструвався фільм, який створила ця бібліотека про життя і творчість художника).

— Василь Чебаник живе цікавим, насиченим життям, що наповнене різними подіями, — розповів художник **Олександр Друганов**. — Він для нас приклад, він наш Учитель, має дуже сильну внутрішню дисципліну. Він завжди перебуває в пошуку, впевнено йде до своєї мети. Пишаюся тим, що я учень Василя Яковича.

— Коли я приїхав з Донбасу до Києва, то першого зустрів щирого викладача — Василя Чебаника, — пригадав голова Київської організації Національної спілки художників України **Микола Кутняхов**. — Тоді ще не знав, що він стане людиною нації. Наша Спілка нараховує більше чотирьох тисяч членів. Рішенням ради областей та секретаріату Спілки Василь Якович нагороджується найвищою нашою відзнакою — «За творчі досягнення». Шановний Василю Яковичу, Київська організація НСХУ щиро вітає Вас зі славним ювілеєм, висловлюємо свою сердечну вдячність за Ваш особистий внесок у розвиток українського мистецтва. Ваш творчий доробок заслужено став культурним надбанням України. Бажаємо Вам і надалі залишатися активним членом художнього суспільства.

— Сьогодні день любові, ми всі Вас дуже-дуже любимо, — зізнався заслужений діяч мистецтв України **Роман Петрук**. — Любимо Ваше мистецтво і Вас, як людину. Ви і художник, і людина з великої літери. Ця абетка — це все ваше єство. Це те найкраще, що є в культурі і мистецтві нашої нації, нашої країни. Ви нас цим наповнюєте. Радий, що ми часто бачимося. Дай Боже, щоб наша дружба ще тривала багато років і ми разом зустріли не один Ваш ювілей.

— Чебаник зробив для кожного з нас найбільше, що міг зробити, — переконана начальниця відділу культури Печерської районної в місті Києві державної адміністрації **Діана Маринич**. — Він навчив нас любити, розвивати і популяризувати своє, рідне. Ми знайомі більше тридцяти років. Намагаємося робити все для того, аби на кожному кроці люди бачили нашу українську мову, з нашим шрифтом.

— Український живопис, графіка, музика мають свою виражену українську національну мову, — зазначив народний артист України, очільник Київської міської «Просвіти» **Кирило Стеценко**. — Наша українська мова не лише вербальна, це все, що стосується культури. Утвердження мови залежить від нашої активності, віри і впевненості. (Пан Кирило порадував присутніх виконанням на скрипці «Щедрика» і народної пісні «Ой діду, дударіку»).

— У цьому залі зібралися учні Василя Яковича. Ми всі пишаємося, що на нашому навчальному закладі висить табличка з написом вашим шрифтом. Ви воїн, а ми під вашим знаменом рухаємося до перемоги, — мовила проректорка Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури України **Юлія Майстренко-Вакуленко**.

Привітали Василя Чебаніка і земляки — художники, які теж народилися на Буковині. **Філіп Чорнобров** побажав, аби на лише на НАОМА, а й на усіх інших закладах України були таблички написані «Рутенією». А **Дмитро Коваль** зазначив, що своєю щоденною працею дев'яностолітній митець надихає багатьох молодих.

Цього вечора ще лунало багато теплих слів на адресу ювіляра від гостей, які завітали на це свято з різних куточків України. Музичним подарунком став виступ джазового тріо з композиціями «Український самурай» і «Червона калина». А одним з завершальних акордів дійства став виступ волонтера, а нині воїна ЗСУ **Нестора Волі**. Він зокрема сказав:

«Ніщо не зупинить абетки, час якої настав (перефразовані слова Степана Бандери). Ми повертаємося до свого коріння. До того, що було в глибині нашої душі. Цей шрифт нас чітко ідентифікує як українців, пробуджує те, що в нас жило тисячоліттями. Дія Василя Яковича визначає буття нації. Настав час для цієї абетки. Я звернувся з пропозицією до Верховної Ради України, аби впровадити „Рутенію“ як національний шрифт України!»

Фото з соціальних мереж.

Друковану версію читайте в газеті «Слово Просвіти».